

05-06/01/2026

Νεαρές Μητέρες (2025)

ΝΕΑΡΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ – JEUNES MERES

Παραγωγή-Σκηνοθεσία-Σενάριο: Λικ Νταρντέν, Ζαν-Πιερ Νταρντέν

Ηθοποιοί: Λουσί Λαρελ, Μπαμπιέτ Βερμπέκ, Ελζά Ουμπέν, Ζαναΐνα Αλοϊ Φοκάν, Σαμία Χίλμι, Ζεφ Ζακόμπς, Γκίντερ Ντιρέ, Κριστέλ Κορνίλ, Ιντιά Χερ, Τζόελι Εμπούντου

Φωτογραφία: Μπενουά Ντερβό

Μοντάζ: Τριστάν Μενιέ, Μαρί-Ελέν Ντοζό

Χώρα: Βέλγιο, Γαλλία (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 105'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 2 Βραβεία και υποψηφιότητες Cannes Film Festival 2025, Υποψηφιότητα για Χρυσό Φοίνικα, Βραβείο Σεναρίου και Βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής.

Οι Βέλγοι δημιουργοί δεν εφευρίσκουν το σινεμά (τους), αλλά βρίσκουν τον τρόπο μετά από καιρό να είναι συγκινητικά επίκαιροι. Βραβείο Σεναρίου στο Φεστιβάλ των Καννών.

Σπάνιας ευαισθησίας, η ειλικρινής αμεσότητα με την οποία τις περιγράφουν αναδεικνύει αυτές τις «Νεαρές Μητέρες» στην καλύτερη ταινία της πρόσφατης φιλομορφίας τους, χαρίζοντάς τους και το βραβείο σεναρίου στο πρόσφατο Φεστιβάλ Καννών.

Αυτό ακολουθεί εδώ και πολλά χρόνια τους Αδελφούς Νταρντέν, κυρίως μετά το 2014 και την τελευταία τους σιβαρή κατάθεση με το «Δύο Μέρες, Μια Νύχτα», ήδη κι εκείνο σε μια εποχή που η λέξη «νταρντενικό» είχε εισβάλλει στο ευρωπαϊκό (και όχι μόνο) σινεμά αποδίδοντας τις πρέπουσες τιμές στους Βέλγους με τους δύο συγκλονιστικούς Χρυσούς Φοίνικες («Ροζέτα» το 1999, «Το Παιδί» το 2005) και ακόμη μια χούφτα αριστουργηματικές ταινίες για τους αθέατους μπρεσονικούς ήρωες της σκληρής πραγματικότητας.

Οι «Νεαρές Μητέρες» έρχονται μετά από μια σειρά ταινιών - με πιο ισχυρό αποτύπωμα αυτό που (δεν) άφησε το «Αγνώστο Κορίτσι» του 2017 και στη συνέχεια ο «Νεαρός Αχμεντ» και το «Τόρι και Λοκίτα», ταινίες που δεν υπολείπονται σε στιγμές, κοινωνική δύναμη και κινηματογραφική ενέργεια αλλά, δυστυχώς, «το έχουν κάνει οι ίδιοι καλύτερα».

Πράγμα που θα μπορούσε να επιωθεί και εδώ αυτοόσιο, με μια μικρή, αλλά ειδοποιό, εξαίρεση, ότι η νέα τους ταινία δεν σου αφήνει χρόνο για να το σκεφτείς τουλάχιστον μέχρι να πέσουν οι τίτλοι τέλους.

Πιάνοντας ήδη σε δραματική κορύφωση την ιστορία τεσσάρων ανήλικων κοριτσιών που ζουν σε ένα κέντρο μητρότητας το οποίο τους παρέχει στέγη, φροντίδα για τα παιδιά τους και τη δυνατότητα να τα δώσουν για υιοθεσία, οι Αδελφοί Νταρντέν ξεκινούν το γνωστό roller coaster της νεο-ρεαλιστικής περιπέτειας της ζωής, εδώ χωρισμένης σε τέσσερις διαδρομές που τρέχουν παράλληλα και τέμνονται πάνω στην ίδια θεματική του τι σημαίνει να είσαι ένα παιδί που έχεις στα χέρια σου ένα παιδί.

Και οι τέσσερις ηρωίδες, με παρόμοια αφετηρία όλες - παιδιά χωρίς στήριξη μέχρι και εγκαταλελειμμένα και κακοποιημένα από την οικογένεια τους - θα έχουν διαφορετική κατάληξη. Η μία θα θελήσει να πείσει το αγόρι της που μόλις βγήκε από τη φυλακή να φτιάξουν μια οικογένεια, η δεύτερη θα προσπαθήσει να το δώσει για υιοθεσία παρά τις αντιρρήσεις της μητέρας της, η τρίτη θα αγγίζει το όνειρο μιας νέας ζωής μαζί με το αγόρι της και η τέταρτη, που μόλις γεννιέται θα επιχειρήσει να συμφιλιωθεί με τη μητέρα που δεν γνώρισε ποτέ. Μέχρι το τέλος οι - άνισες - ιστορίες τους γίνονται ένας αγώνας για να σπάσει ο κύκλος που θέλει την ιστορία να επαναλαμβάνεται, την ευκαιρία για μια καλύτερη ζωή να δίνεται μόνο μια φορά και τη μοίρα των αφανών και περιθωριοποιημένων να είναι προδιαγεγραμμένη πριν ακόμη ξεκινήσει να γράφεται.

Μοιάζει δύσκολο να φανταστεί κανείς τι θα έκαναν οι Ζαν-Πιερ και Λιλ Νταρντέν με αυτό το σενάριο τα πρώτα χρόνια της «με κομμένη την ανάσα» επίθεσης τους στην συλλογική συναισθηματική ακινησία ακόμη και των πιο υποψιασμένων θεατών. Μοιάζει όμως εξίσου δύσκολο να βρεις στο σημερινό σινεμά μια τόσο εντομολογική ματιά πάνω στο τι σημαίνει μεγαλώνω ένα παιδί (οι λεπτομέρειες της φροντίδας ενός παιδιού γίνονται εδώ ένα ευρετήριο άγνωστων λέξεων πάνω στις πολλαπλές έννοιες της «μητρότητας»), όπως επίσης και μια τόσο σκληρή και τελικά ανακουφιστική ματιά πάνω στον τρόπο που προκαλεί ένα παιδί όταν νιώθεις ότι διακόπτει για πάντα την δική σου ενηλικίωση, την κατάδειξη του φορτίου που είναι η μονογονεϊκή οικογένεια, την παραδοχή πως όταν κρατάς στην αγκαλιά σου το παιδί σου μπορεί να μην νιώθεις το παραμικρό...

Για κάθε σεναριακή «ευκολία» που κινείται στο γνώριμο χώρο του έργου τους (την ανθρωπογενή γραφία της ταξικής πάλης που πριν από οτιδήποτε θέτει πρωταρχικά ζητήματα επιβίωσης, πάντα σε συνδυασμό και σε σύγκρουση με την κρατική μέριμνα), οι Αδελφοί Νταρντέν θα ανταλλάξουν σκηνές (μία τουλάχιστον για την κάθε ηρωίδα τους) απέραντης συγκινησιακής συνειδητότητας, παρασέρνοντας τον θεατή σε έναν κόσμο τόσο εύθραυστο που ραγίζει διαρκώς από την πανανθρώπινη προσπάθειά τους να τις κρατήσουν ζωντανές και γιατί όχι ευτυχισμένες σε ένα κόσμο που έχει προαποφασίσει να αποτύχουν.

Σπουδαίοι ίσως τελικά όχι για μια ταινία που οι ίδιοι έχουν ήδη κάνει καλύτερα, αλλά γιατί εν έτει 2025 με το θέμα της αυτοδιάθεσης του γυναικείου σώματος και το δικαίωμα στην άμβλωση υπό αίρεση, οι δύο Βέλγοι κάνουν μια **ταινία επίκαιρη, ειλικρινή, σχεδόν επείγουσα, θέτοντας τη συζήτηση στις σωστές κοινωνικές της βάσεις** μακριά από τα εύκολα «τηλεοπτικά» δήθεν ηθικολογικά και θρησκόληπτα επιχειρήματα. Και το κάνουν ταυτόχρονα και ως υπενθύμιση και κατά παντός υπευθύνου.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Η αλήθεια του docu-fiction συναντά μια πολιτικοκοινωνική πραγματικότητα μέσα στην οποία η αξιοπρεπής επιβίωση είναι μια διαρκής μάχη.

Εδώ και τρεις δεκαετίες, **οι αδελφοί Νταρντέν** αναζητούν απάντηση στο ίδιο πολιτικό ερώτημα. Ποιο είναι το τμήμα του (δυτικο)ευρωπαϊκού οικονομικού θαύματος

και ποιοι είναι όλοι αυτοί, οι πρωταγωνιστές των 13 ταινιών τους, οι οποίοι επιλέχθηκαν ως τα εξιλαστήρια θύματά του; Από την “Υπόσχεση” (1996) ως τις **“Νεαρές Μητέρες”**, οι ήρωές τους είναι πάντα έφηβοι ή άντρες και –κυρίως– γυναίκες που μόλις έχουν ενηλικιωθεί, αντιμέτωποι με ένα άκαμπτο και ανελέητο κοινωνικό μοντέλο, το οποίο τους περιθωριοποιεί –ως πρόσφυγες, ανέργους, παραβατικούς...– μεθοδευμένα και συστηματικά. Κι όλα αυτά με έναν αφοπλιστικό κινηματογραφικό ρεαλισμό, σκληρό και συγκινητικό, διεισδυτικό, αποκαλυπτικό, μα ποτέ χειριστικό και διδακτικό.

Η συνταγή δεν αλλάζει στον τρόπο με τον οποίο διαπλέκονται στην οθόνη **οι ιστορίες πέντε γυναικών, οι οποίες διαμένουν σε έναν ξενώνα περίθαλψης εγκύων και νεαρών μητέρων:** της πρώην τοξικομανούς Τζούλι, της 15χρονης Αριάν που θέλει να δώσει το μωρό της για υιοθεσία, της Πέρλα, η οποία περιμένει τον πατέρα του δικού της παιδιού να βγει από τη φυλακή για να ξανασμίξουν, της Τζέσικα, η οποία αναζητά τη μητέρα της που την εγκατέλειψε όταν ήταν βρέφος, και της Ναϊμά, έτοιμης να πιάσει δουλειά ως επιθεωρήτρια εισιτηρίων τρένων και να μετακομίσει με το παιδί της σε δικό τους διαμέρισμα.

Η αλήθεια του docu-fiction, γεμάτη καθημερινές λεπτομέρειες, αβίαστες συμπεριφορές και ζωντανούς διαλόγους, συναντά μια πολιτικοκοινωνική πραγματικότητα μέσα στην οποία η αξιοπρεπής επιβίωση είναι μια διαρκής μάχη. Μάχη απέναντι στο σύστημα, του οποίου τα γράναζα βλέπεις εδώ εν πλήρει λειτουργία, αλλά και απέναντι στις αναστολές, τους εθισμούς, τις αδυναμίες και τα πάθη κάθε συναρπαστικού γυναικείου χαρακτήρα, **με τους Νταρντέν να μη χαρίζονται σε καμία από τις “τρισδιάστατες” ηρωίδες τους.**

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

JEAN-PIERRE DARDENNE (ΓΕΝ.1951

LUC DARDENNE (ΓΕΝ.1954)

Παραγωγοί, σκηνοθέτες και σεναριογράφοι γεννήθηκαν στην Awirs, Wallonia, Βέλγιο. Σπούδασαν Δράμα στο Arts Institute. Αφού έκαναν κάποια βίντεο για τη δύσκολη ζωή εργατών σε μικρές πόλεις, αποφάσισαν να μπουν στη βιομηχανία του κινηματογράφου με συνεργάτες τους Armad Gatti (κινηματογραφιστή) και Ned Burgess (φωτογράφο).

Έχουν κερδίσει υποψηφιότητα για βραβείο BAFTA, 69 ακόμη βραβεία και 83 υποψηφιότητες.

Όλες τους οι ταινίες έχουν γυριστεί στη Seraing, Liege, βελγική πόλη, όπου μεγάλωσαν τα αδελφία Dardenne. **Φιλμογραφία (κοινή):** Jeunes mères (2025), Τόρι και Λοκίτα (2022), Ανάμεσά μας (2019), Το άγνωστο κορίτσι (2016), Δύο ημέρες, μία νύχτα (2014), Το παιδί με το ποδήλατο (2011), Η σιωπή της Λόρνα (2008), Chacun son cinéma ou Ce petit coup au cœur quand la lumière s'éteint et que le film commence (2007), Το παιδί (2005), Ο γιος (2002), Ροζέτα (1999), Η υπόσχεση (1996), Σας σκέφτομαι (1993), Ο κόσμος τρέχει (Short 1987), Falsch (1987), Regard Jonathan/Jean Louvet, son oeuvre (1983), Leçons d'une université volante (1982), R... ne répond plus (1981), Pour que la guerre s'achève, les murs devaient s'écrouler (1980), Lorsque le bateau de Léon M. descendit la Meuse pour la première fois (Short 1979), Le chant du rossignol (1978).